

KÁNTOR Zsolt

Leberknödelsuppé

M á j g o m b ó c l e v e s

Irgalmatlanul sűrűre főzöd, kelbimbóval.
Takarékosan felhasználsz mindent.
A csimbókot levágod. A mócsingos okoskodást.
S összegyűrod a liszttel a darált szubsztanciát.
S hálásan egyesülnek ujjaid között a nyűgös anyagok.
Kezdet és következmény egymásba nyomul.
Közben a kötényedet felhajtod, s nincs rajtad bugyi.
Pedig vége a nyárnak és mégis — hajlandó vagy
megmutatni.
Akár sajtreszelés közben vagy habverés alatt.
Megunhatatlan maradsz.
Suttogod: a jó gondolkodás cselekszik.
Ahogy Isten elválasztotta a sötétséget a fénytől.
Úgy töltöd át az egyik tojáshéjból a másikba
a sárgáját. A világosság lefolyik a combodon.
Én nem gondolkodom. Lenyalom.
Fáj az a csinos csípő. Mondod. És nem nevetsz.